

Marnix Peeters

Natte dozen

Roman

ISBN: 9789464594782

© 2023 Marnix Peeters & Pottwal Publishers

www.marnixpeeters.be

www.pottwalpublishers.be

Schrijf je in op de nieuwsbrief en ontvang nu en dan iets moois.

facebook.com/peetersmarnix

Omslagontwerp: Herman Houbrechts (Beeldzorg)

Alle rechten voorbehouden.

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

John Wolf staaarde haar aan.

‘Van de meeste boeken weet je dat er niets gebeurt,’ zei Jillsy. ‘Heregod, dat zult u toch wel weten? Van andere boeken weet je wat er gaat gebeuren, dus die hoef je ook niet te lezen. Maar dit boek,’ zei Jillsy, ‘dit boek is zo getikt dat je weet dat er iets zal gebeuren – alleen kun je je maar niet voorstellen wat. Je moet zelf getikt zijn om te kunnen raden wat er in dit boek gebeurt.’

‘Dus heb je het gelezen om dat te ontdekken?’ vroeg John Wolf.

‘Waarom zou je anders een boek lezen, nietwaar?’ zei Jillsy Sloper.

JOHN IRVING

Er komen nog genoeg ernstige mensen na ons.

EVA BERGHMANS

1

Luister.

Ik ben van pure ellende gestopt met de firma.

Het was altijd hetzelfde. Dat laat zich in dienst nemen, en een paar maanden later staat dat met blozende wangen in uw kantoor om te zeggen dat ze vol zitten. Eén heeft het ooit bestaan haar predictor te laten zien, nog nat van de ochtendurine, of het moest haar zweet geweest zijn, want het was een dikke, en ik kan mij bovendien voorstellen dat al dat geprofiteer, hoe schaamteloos ze het ook uitdokteren en inplannen, toch nog ergens een effect heeft op het geweten. Zeker op het moment dat ze het met hun parse smoeien moeten opbiechten aan de baas, die geen andere keus heeft dan maar te knikken en hun nog proficiat te wensen ook. Niet voor die kleine, wel voor het feit dat ze zo kunstig en bovendien op wettelijke basis in zijn zakken zitten, dat hij weer zijn hele organisatie kan gaan herplannen dankzij die erwt die in hun vadsige schoot aan een groeiproces is begonnen, voor zijn lorrige moeder uit knikkend en later hink-stap-springend van zwangerschapsverlof via postnatale herstelperiode naar ouderschapsvakantie. Om nog maar te zwijgen van de dagen dat ze op het laatste nippertje afbellen omdat het mormel eveneens op de valreep weer eens het kot heeft ondergekotst, of dat zijn stront een beetje geel zag en ze naar de dokter moeten om te zien of het geen geelzucht heeft, en daarvoor weer een halve dag pakken, volledig betaald, uiteraard op een moment dat het juist goed druk is.

Nadat de eerste van die feestpakketten van de overheid opgesoupeerd zijn, staan ze twintig kilo zwaarder weer in uw kantoor om een drievijfde te komen vragen. Omdat ze het allemaal niet kunnen bolwerken. 'Hoezo?' vraagt men dan, aangezien ze twee

dagen in de week een poetsvrouw hebben, hun vader de tuin komt doen en hun vent driekwart van de rest van het huishouden doet, want dat staat zo in hun vakbladen, maar dat mag men allemaal niet zeggen, want dan lopen ze naar de vakbond om een klacht neer te leggen wegens ongepermitteerde beledigingen of ander ongewenst gedrag waar controleraden voor bestaan.

Maar nee, ze kunnen het niet bolwerken, want ze hebben te weinig qualitytime met hun Shana of hun Bradley, ze zien dat kind niet opgroeien, alsof daar iets aan te zien is. Op dat moment kan men er vergif op innemen dat binnen de drie, vier maanden hun vent vertrokken is, uitgekeken op zijn dikke thuiszittende kloek en moegeterd door haar hormonale humeur, en het beu dat hij elke avond in bed die bleke norske spekrug naar zich toe krijgt, als hij na een jaar van onthouding nog eens wil neuken, en hij is dan maar met zijn trieste collega op het werk aan de slag gegaan, ook een kutwif, maar tenminste een dat hem niet de hele dag op de nek zit.

Nog eens vlak daarna melden ze zich ziek wegens aanhoudende neerslachtigheid, en ge moogt godverdomme van véél geluk spreken als er niet nog even later een aangetekende brief van een advocatenkantoor op uw bureau ligt om te zeggen dat ze u aanklagen wegens onverantwoorde werkdruk, waardoor hun leven naar de knoppen is gegaan, en als men dan opwerpt dat ze van de voorbije driehonderd dagen er vierenzestig volledig hebben gewerkt, wat toch nogal meevalt, zetten ze nog een tandje bij en vinden ze wel ergens een ethische commissie die u gaat berechten wegens minachting van de werknemer.

Nee, ik krijg het schijt van wijven.

2

Nu is het weer rijst, deze middag. Ik vind dat niet slecht, maar geen drie keer per week.

Heb ik dat al verteld, Dré, van die keer? Ik dacht: ik help die kerels.

Ik zei: 'Wat zoekt u, beste vrienden uit het Oosten? Bent u de weg kwijt? Vindt u het museum of de souvenirshop van uw wensen niet? Is uw gids er met de rest van de groep vandoor?' Mijn kennis van de Engelse taal is vrijwel voortreffelijk, dus daar kan het niet aan gelegen hebben dat deze vier mij aankeken als was ik een kikker op een fiets.

Ik zei: 'U bent klaarblijkelijk verdwaald, anders zou u hier niet zo op uw stratenplan staan te koekeloeren, wijzend naar links en u omdraaiend naar rechts, speurend naar straatnaambordjes en dan luid in uw kindertaaltje kakelend dat u de plek hebt gevonden, waarna er schijnbaar ruzie is ontstaan. Ik vraag het u nog een keer klaar en duidelijk: wat zoekt u? Waar wilt u graag naartoe? Wat zijn uw verwachtingen?'

'Yes!' sprak heftig knikkend de lelijkste van de vier, ofschoon de anderen ook niet bepaald beantwoordden aan onze normen op het gebied van uiterlijk, maar dat doen weinigen van deze rijstfiguren. Vooreerst zijn zij, zoals negers, niet of zeer moeilijk uit elkaar te houden, en hebben zij allemaal iets sinisters in de blik, nu ja, als men die al door de spleetjes ziet; het lijkt steeds alsof zij iets in hun schild voeren, waarbij zij hun dunne lippen op elkaar geperst houden, zodat men niet kan zien of zij al dan niet glimlachen, en hoe (welgemeend of vals).

Na dit 'Yes!' was de gespreksstof blijkbaar op, want hij sprak niet meer, en met z'n vieren stonden zij nu naar mij te loeren als verwachtten zij van mij een sluitend antwoord op de vraag

‘Huh?’

Ik zei: ‘Luister, vrienden van de rode bol, aanbidders van de kimono en beoefenaars van de edele samoeraikunsten, bestormers van Hawaïaanse havens en liefhebbers van de verklede prostitutie, ik weet niet wat het plan is, maar u hangt meer dan mijn kloten uit. Ik zal het nog één keer vragen: toon mij op uw kaart waar u zijn moet, en ik zal u de weg wijzen. Geef hier!’ riep ik, en ik nam het voorwerp over van de lelijkste, waarna ik met mijn andere hand, en een vragende blik, aangaf dat iemand mij de plek moest aanwijzen die zij zochten.

De oudste van de vier brabbelde opgefokt iets in het Japans, waar ik niets uit kon opmaken.

‘Juist,’ zei ik heftig knikkend, want ik was het beu. ‘Kijk, dit is vlakbij. U hebt geluk. U wandelt deze straat uit, gaat naar links, de winkelboulevard over, steeds rechtdoor tot aan de rode lichten, rechts, tweede links, aan het gebouw met de stenen engelen weer rechts, oranje knipperlichten passeren, bij de hamburgertent rechtdoor en het brugje over, het park helemaal rond, langs het kanaal tot bij de ophaalbrug, oversteken, het jaagpad af, en als de kade begint, wat u ziet aan de trospalen die er staan, kunt u uw boot beginnen uit te kiezen.’

‘Boot?’ vroeg nu een van hen, die blijkbaar zijn spraakvermogen had herontdekt.

‘Inderdaad, boot,’ ging ik onvermoeibaar verder. ‘Neem er bij voorkeur een met een exotische naam, bijvoorbeeld de Topolo-bampo of de Acapulco, die u vrijwel zeker naar de andere kant van de oceaan zal brengen, waar ook veel te zien is, misschien nog meer dan hier. En men heeft er rijst in overvloed! Hier!’ schalde ik, terwijl ik de kaart weer in zijn handen duwde. ‘Geen tijd te verliezen! In gestrekte pas! Als u hier de mensen voor de gek denkt te mogen houden, kunt u niet snel genoeg weer de grens over zijn! Goede reis, en vergeet dat u hier bent geweest,

en als u het niet kunt vergeten: vertel het thuis vooral niet verder, want wij zijn nogal op onze privacy gesteld. De groeten in Cuba, Mexico of de Maagdeneilanden, of waar de gunstigste wind u ook naartoe mag blazen. Vaarwel.
Japanners, man.

3

Ik zeg: 'Dré, wat doet gij hier? Wat is er u overkomen?'

Hij zegt: 'Ze hebben jaren geleden mijn vrouw doodgeslagen. Zomaar, in de winkel van haar zuster, ze hebben nooit geweten wie of wat of hoe of waarom, maar dood was ze. Zotten waarschijnlijk. Uitschot. Ik heb altijd gezegd: "Ik zal niet rusten tot ze hen vinden", maar ik heb het opgegeven, ik ben eronderdoor gegaan, het kan mij niet meer schelen of ik leef of doodga, en wat maakt het uit of ge weet hoe en wat?'

Ik zeg: 'Dré, dan moest ge mijn verhaal eens horen, dat stopt niet bij een jammerlijk overleden vrouw. Wat ik heb meegemaakt! Nogal een leven, kameraad. Van oost naar west van noord naar zuid en terug, ze hebben mij serieus liggen gehad, maar ik heb er ook nogal met hun kloten gespeeld. Alle geuren en kleuren opgezocht. Als ge wilt, zal ik het eens uit de doeken doen, maar dan moet ge er wel tijd voor hebben, want ik denk niet dat ik het in een maand, of misschien een paar maanden, verteld krijg.' Wij zitten daar toch altijd maar, in onze plastic stoelen in de veranda. Ik zit sinds een halfjaar op Licht Regiem. Ik heb mij zeer goed gedragen.

Ik zeg: 'Als wij ons een beetje aan de kant schuiven, waar de rest

ons niet kan horen, dan zal ik het u allemaal uitleggen. Ik zeg het, het is een lang verhaal, maar als ge daarvoor openstaat, dan gaat ge u niet vervelen. Goed?’

4

Die daar.

Die met haar opgestoken haar en haar blauwe schort doet mij een beetje aan Bellinda denken. Dat was een lekker ding, moet ik zeggen. Ik had haar aangenomen voor aan de receptie. Ze was drieëntwintig en ze had flinke tieten (een ruime C-cup, leek mij), die achteraf nogal bleken tegen te vallen, ze droeg van die bh's met een dikke vulling, en dat vind ik zo'n bedrog. Dat is zoals zo'n cadeautje dat wij vroeger als kind op verjaardagsfeestjes aan elkaar gaven, een enorm groot pak, dat dan hoofdzakelijk uit oud krantenpapier bleek te bestaan, dat men kon blijven uitpakken, laag na laag na laag, en op het einde vindt ge dan een plastic smurf. Ik heb dat nooit gesnapt, waarom ze proberen te doen alsof ze grote borsten hebben. Ge weet toch dat ge teleurstelt?

Ik had al een paar keer gezegd dat we eens iets moesten gaan drinken, en daar had ze op geantwoord dat ze dat wel heel erg zag zitten, met die natte leugenachtige lippen van haar, maar dat vind ik dus wel een deel van de spanning, als een vrouw liegt. Zeker in een onderdanige functie, wanneer ze zelf beseft dat haar baas haar eens lekker wil pakken, en ze niet zeker weet of ze dat zelf wel ziet zitten, maar tegelijk beseft dat ze maar beter kan doen alsof.

Nadat ze vijf keer een uitvlucht had bedacht, kon ze de zesde keer niet anders dan meegaan; eerst had ze nog geprobeerd om met haar eigen auto te gaan, maar ik had haar zover gekregen dat ze in mijn sportieve Volvo 1800S plaatsnam, waar ze duidelijk zenuwachtig van werd; ze begon over haar vriend te praten: dat ze het niet te laat kon maken, want dat die anders ongerust zou worden, waardoor ze het natuurlijk zelf in de seksuele sfeer trok, want waarom zou iemand ongerust zijn als er gewoon iets gedronken werd? Ze wist verdorie goed wat er op het programma stond.

In de Windsor wilde ze eerst een cola, maar dat heb ik heftig afgehouden. Geen gepruts met cola, voor die keer dat we eens iets gingen drinken. Ja, stel u voor: ik drie Duvels, goed losgewerkt, en dan zo'n stijve plank vol cafeïne en suiker, die met haar gedachten elders zit. Nee.

Het werd na enig aandringen een cocktail, wat mij plezier deed, want daar worden ze heet van. Ze dronk zo traag mogelijk, met haar lippen zuinig rond haar rietje, en ik vroeg of ze het niet lustte, maar ze zei van wel, en zo zoog ze toch beetje bij beetje haar drank naar binnen. Ze hield vol dat ze er geen tweede wilde omdat ze dan rare dingen zou beginnen te doen, wat ik natuurlijk aanvuurde. De wereld is al vol genoeg met saai volk dat nooit iets meemaakt.

Om kwart over acht zei ze dat ze echt moest opstappen.

Ik heb haar afgezet bij haar auto op de parking van mijn bedrijf, ik heb haar nageroepen: 'Wees voorzichtig, Bellinda!' en ik heb gewacht en gekeken tot ze in haar wagen zat, veilig en wel, een Talbot, helemaal het type auto waar dit soort dametjes mee rijdt; ik heb haar nagewuifd en mijn duim opgestoken, terwijl ik veel liever met haar langs de kant van de grote weg had gestaan, op de parkeerstrook, waar op dat tijdstip bijna geen auto's meer staan. Tussen twee straatlichten in, goed donker. Ze zou direct

nattigheid gevoeld hebben, maar dan niet op de juiste plaats, en zenuwachtig geworden zijn en gezegd hebben dat ik moest doorrijden. In plaats daarvan zou ik mij naar haar toe gedraaid hebben, gezegd hebben dat ze niet onnozel moest doen, en met mijn hand onder haar rok gegaan zijn, met mijn andere hand haar gezicht naar mij toe getrokken hebben en met kracht mijn tong tussen haar tanden geduwd.

Ik zie het zo: zij biedt weerstand, en ze duwt mijn hand onder haar rok vandaan, maar dan verstevig ik de greep van mijn klauw in haar nek, en heeft ze geen schijn van kans. ‘Doe niet achterlijk,’ sis ik, en daarna gaat het veel beter. Ze begint wat lauw met haar tong mee te draaien, ik trek haar onderbroek opzij en begin eraan. Met kordate stoten, zó dat mijn vinger er helemaal tot aan de rand in zit, en vanzelf wordt ze echt wel nat, op den duur. Als ze bereidwillig genoeg is, laat ik haar nek los en ga ik met die vrije hand van de bovenkant in haar blouse, onder haar opgevlude bh, en begin ik krachtig met haar tepels te spelen, die intussen ook al niet meer slap zijn. Ik trek mijn vinger eruit, pak haar rechterhand en duw die op de plaats waar mijn keiharde lul zit, waar ze zelf nog niet aan gedacht heeft. Dan doe ik met één hand mijn broekriem los, daarna de knoop, en dan de rits, zodat ze met haar hand op mijn onderbroek zit, die ik omlaag trek; dan siddert ze een beetje, de schat, als ze mijn blote vlees in haar handpalm voelt. Maar ze begint wel op en neer te bewegen zonder dat ik iets moet zeggen. Ik steek mijn vinger in haar mond, en zeg dat ze eens van haar sap moet proeven. Waarna ik haar gezicht naar beneden duw, mijzelf in haar mond steek en haar bij de haren grijp, en ritmisch haar hoofd op en neer begin te trekken. Man, dat is geweldig. In het begin is ze wat onzeker, maar al snel gaan die lippen er krachtig en heerlijk overheen, ik duw elke keer wat bij met mijn bekken, zodat ze hem helemaal goed voelt, en ik denk dat ik op het einde

misschien wat te hard op haar kop sla.

Met twee vuisten houd ik haar hoofd naar beneden als ik mijn hoogtepunt voel naderen, ik duw mij met mijn voeten en mijn schouders af op de vloer en de stoel, en ik weet niet hoe lang het duurt, maar het is een voorraad van wéken, alles wat ik al die tijd in gedachten heb opgespaard om die geile kip eens lekker haar zin te geven, komt er in één keer uit geknald, ik brul, en ondertussen maar die kop naar beneden duwen, en het blijft maar komen, en als ik er genoeg van heb en mijn greep laat verslappen, voel ik dat ze geen weerstand meer geeft, ik denk: nou die heeft er ook flink van genoten, zo helemaal total loss.

Geil.

5

Man.

Als ge geen eigen zaak gehad hebt, dan weet ge dat niet. Hoe ze zijn. Ik zeg het u: de beste manier om de mens te leren kennen, is ondernemen. Dan ziet ge ze staan in hun basisuitvoering: als het gaat over u geld aftroggelen, thuis kunnen blijven zonder dat ze ziek zijn, tijdens hun uren op de wc zitten en boekjes lezen, zuchten dat het niet vlot omdat ze hun regels hebben, en als ge dan nadat ze naar het toilet geweest zijn de vuilnisbakjes gaat controleren, zit daar alleen een leeg kartonnetje van het toilet-papier in.

Hun regels, ik zeg het u. Het machtigste wapen van de vrouwen. Ge durft er niks op te zeggen, en het valt niet te controleren

– ziet ge mij al vragen of ik de publieksingang eens mag zien, of daar wel degelijk iets loos is?

Bij sommigen ruikt ge het, dat is waar. Dat ik denk: dat heeft dan toch met een gebrek aan hygiëne te maken. Het kan niet zijn dat het bij de een stinkt en bij de ander naar viooltjes geurt. Dus als ge van een meter afstand denkt: oei, hier hangt de vlag buiten, dan moet dat toch iets willen zeggen.

Ge moogt u dat niet proberen voor te stellen. Zouden ze dat zelf niet gewaarworden? Is dat zoals bij mensen die intens naar het zweet ruiken, en zelf niets in de gaten hebben, of die een adem hebben waar men ter plaatse misselijk van wordt, behalve zichzelf, die hem niet rieken?

Ge lacht, maar eigenlijk is het raar dat men iets kan uitstoten waarvan de toeschouwer bijna moet overgeven, wat ruikt naar een vieze oude kelder of iets wat dagenlang heeft liggen te rotten in de regen, en dat er voor de producent van dit alles geen vuiltje aan de lucht lijkt.

Ik ben daar één keer eens over begonnen, over hun regels. Ik zei: 'Lisette meisje, het gaat precies niet vooruit vandaag, het is niet uw beste dag.'

'Nee,' antwoordde ze nors, 'het is weer zover.'

Vrouwen zeggen nooit: 'Ik heb mijn regels,' ze zeggen: 'Het is weer zover,' of: 'Het is de tijd van de maand,' of: 'Ge weet wel,' en dan mag men verder raden, alsof het leven een spannende quiz is. Laat het aan sommigen over, en alles zou een amusementswaarde hebben.

'Ah,' zei ik, 'ik begrijp het, dat is vervelend zeker, en pijnlijk, en het zal uw humeur geen deugd doen? Ik heb het zelf nooit ervaren, natuurlijk, maar ik ken deze verhalen.'

'Ja,' antwoordde ze kortaf. 'Eigenlijk heeft het bijna geen zin om te komen werken, de eerste dagen, ik sta krom van de rugpijn en ik kan mij niet concentreren.'

Ik dacht het zal wel, lelijke vaars. Als ik u zo dadelijk naar de cinema breng, waar een romantische prent wordt vertoond met een acteur van wie ze hitsig worden, dan zal het u aan concentratie niet ontbreken, en zal de ruggijn nog slechts een verre, vage herinnering zijn. Of als ik u een som geld toestop om u eens goed uit te leven in de winkelstraat, dan wed ik dat de glimlach snel zijn weg naar uw gezicht terugvindt, dan hoor ik de hakken van uw nieuwe laarzen al opgewekt over het plaveisel tikken, hunkerend naar de volgende boetiek, terwijl de winkeltassen enthousiast aan uw armen bungelen.

In plaats daarvan zei ik: 'Lisette, eerlijk waar, het verdient mijn bewondering dat gij, ondanks deze onprettige periode, het werk op de eerste plaats blijft zetten. Zoals u moesten er meer zijn, het zou nogal anders draaien, met de economie. Harder. Als ik het kon en mocht van de vakbond, ik gaf u opslag, en geen klein beetje. Echt, de toewijding en zelfs de liefde voor de arbeidsplek die ik bij u ervaar, ervaar ik zelden. Dat gij zo grof door de natuur wordt aangepakt, en dit elke maand opnieuw, dat zij u uw vrouw-zijn op zulk een nietsontziende manier telkens weer in het gezicht wrijft, en zegt: "Hier is uw lot, draag het maar" – en dat gij toch elke ochtend tamelijk stipt de kaart in de prikklok schuift en, weliswaar op halve of een derde kracht, de lakens blijft plooiën, zij het af en toe iets minder secuur, het is iets wat men zelden ziet. Uw vriendinnen tikken ongetwijfeld met hun wijsvinger tegen hun voorhoofd, elkaar toefluisterend: "Die is zo!", terwijl zij, op deze dagen, genietend van de vrijgevigheid van de baas, naar het winkelparadijs fietsen of keuvelend koffie zitten te drinken op een zonnig terras, eenvoudig doorbetaald.' Zij knikte flink.

'Laat het u niet op ideeën brengen!' vervolgde ik. 'En nu vooruit! Hup! De volgende mand komt er al aan, en denk erom: zonder deze zaken, deze regels, was er van een mensheid geen sprake,

was de voortplanting reeds in de beginfase stilgevallen, zouden wij zijn ingehaald door de slakken en de kevers, en opgepeuzeld door de honden! Stel u voor, Lisette, slakken en kevers! Wat zou er dan van de wereld geworden zijn?

Meer dan nu, dacht ik in stilte, met al dat lelijke wijvenvolk, maar ik liet haar in de waan.

6

Dit is op het eerste gezicht een lastig vraagstuk.

Enkel op de kleur kan men niet bogen, aangezien vele westerlingen die van een deugddoende vakantiereis terugkeren of die bijvoorbeeld in de bouw werken en langdurig aan direct zonlicht worden blootgesteld, een teint hebben die wij gezond gebruid noemen; wij zeggen: 'Charles, potverdorie, ge ziet er goed uit, waar zijt ge geweest?', terwijl wij dit niet tegen de met precies dezelfde bruintint ingekleurde neger zeggen. Dan denken wij veeleer: daar, waar komt dat nu weer vandaan?

Ik leg het u uit. Wanneer Charles ons glimmend van de zonnebrand tegemoet treedt, zegt onze geest: dit hoort niet thuis in het plaatje dat wij kennen, van onze samenleving, hoe komt dit? Hier is een verplaatsing in het spel geweest! Ga naar Yamousoukro of Nairobi, loop daar rond in uw bleke vel, en ge hebt hetzelfde: men zal u bekijken met een blik van 'u bent niet van hier'. Dit zegt voldoende over hoe de scheppende macht het bedoeld heeft, namelijk dat iedere mensensoort haar plekje heeft.

Onze inschatting van negers gebeurt dus niet, zoals velen

denken, op louter uiterlijkheden. Men mag niemand beoordelen op zijn buitenkant; dat weet elk mens, en dat doet men dus ook niet: anders zouden wij tegen Charles ook geen vrolijke toon aanslaan, hem bewonderend op de schouder kloppend, doch hem terughoudend en met opgetrokken wenkbrauw monstere[n], misschien zelfs, als hij buiten gehoorsafstand is, zacht 'oe-oe-oe' doend.

Nee, onze argwaan tegenover de neger komt niet voort uit het feit dat wij bruin een lelijke kleur vinden. Integendeel, wij streven er zelf naar; wel voelen wij instinctief aan dat er iets niet in de haak is met de aanwezigheid hier van Olukayode, Stanley of Désiré-Umbulu. Zoals wij soms ook een onverklaarbaar gevoel van onbehagen krijgen wanneer wij iemand ontmoeten, zij het op straat of in het café, die met de verkeerde bedoelingen op pad is – dat men tegen zichzelf zegt: maak u uit de voeten, want dit stinkt. Noem dit hoe gij het wilt, een natuurtalent of een zintuig dat niet tot het vijfdelige standaardpakket behoort, een goddelijke gave of simpelweg een neus voor zulke zaken, maar ontkennen kan men dit niet. Dit merkwaardige talent heeft ons als soort doen overleven, aangezien wij dit destijds ook hebben aangewend toen wij de wilde beer, de hongerige wolf of de giftige spin ontmoetten, en telkens op slag aan ons water voelden: ik kan maar beter omlopen.

Dat sommigen zich om dit wonder van de natuur lijken te schamen, en er zelfs trachten boven te staan door te doen alsof iedereen gelijkwaardig is, is ongehoord; zelf zijn zij ervan overtuigd dat hun houding een teken van een hogere beschaving is, terwijl het in werkelijkheid een toegeving is aan de zwakte, een eerste stap in de richting van de ondergang, het gedeeltelijk ontbloten van de hiel waarvan de tegenstander, in dit geval met name Paris, denkt: aha.

Als in de verre toekomst de gezanten van Mars voet op aarde zetten, of de krijgers van het afgelegen zonnestelsel over onze hoofden scheren in hun blinkende ruimtehulzen – waar ik niet in geloof, maar soït, het zou kunnen – dan valt het maar te hopen dat onze toekomstige afstammelingen nog over de gave van de intuïtie beschikken en de bezoekers op de gepaste wijze ontvangen, zij het met een stevige handdruk, zo zij handen bezitten, en de boodschap ‘Welkom, vrienden, wat heeft het lang geduurd!’; zij het met een trap onder de kont, eveneens indien zij er een hebben, en de korte, duidelijke melding: ‘Scheer u weg! Zo niet, dan zal het rap gedaan zijn.’

Hoor mij: de gezanten van Mars, haha, zoals in Suske en Wiske.

7

Aan de directeur van vzw VHK.

Waarde,

U hebt mij verkeerdelijk ingeschreven in uw registers. Inderdaad heeft uw medewerkster mij over uw activiteiten gesproken tijdens haar bezoek aan de afdeling Licht Regiem van ons tehuis, en heb ik toegezegd dit project te zullen steunen; echter toen aan het licht kwam dat dit vijftientig euro per maand zou kosten, ben ik met grote stelligheid afgehaakt. Zo veel geld, dat leidt enkel maar tot meer luiheid. Immers, is niet het gezegde ‘Geef hun een brood en ze hebben eten, maar leer hun ploegen en zaaien en oogsten en ze kunnen hun eigen brood bakken

– en dit ten eeuwigen dage’?

Ik heb niets tegen morele en zelfs beperkte materiële steun aan achtergebleven volkeren en stammen. Het is beter dat wij hen op weg helpen naar een zekere welvaart ter plekke, dat wij hun eventueel een ploeg schenken, dan dat zij hier de pot komen verteren en in duistere zaakjes verzanden, om nog te zwijgen van wat zij met het vrouwvolk van zins zijn; daarover hoef ik zeker u niets te verklappen, in uw functie. Overigens kan men zich afvragen of zij door de hulp die wij hun bieden niet nog sneller onze kant op komen; een ploeg is snel verkocht of inge-ruild tegen een ticket voor de veerboot.

Het kan, mijnheer, geen kwaad om daarover na te denken, en eventueel uw strategie aan te passen. Soms doet men dingen met de beste intenties, en vergeet men de bijwerkingen. Dat versta ik.

Maar ik doe dus niet mee aan deze fratsen.

Hoogachtend, en vaarwel,

Van Beuseghem Oscar

8

Serius.

Aan de strijk stond er een ding van nog geen twintig, een beetje een plat volkswicht met een brutale bek, maar met een lijf waar men zijn ogen niet van kon afhouden. Winter en zomer droeg ze zonder mankeren hetzelfde: een spannende jeansbroek waar

haar kont fantastisch in uitkwam, en een topje waar haar grote tieten bijna uit barstten. Het waren stevige dingen; soms, als ze gaan roken was, moest ze rennen om haar volgende mand niet te missen, en dan zag men ze op en neer dansen op een manier die niets aan de verbeelding overliet.

Ik vroeg mij elke keer als ik haar zag af waarom ze dat in godsnaam deed, er zo bij lopen; in de winter, als ze met haar brommertje kwam, had ze wel een trui en een jas aan, maar dan deed ze die uit en stond ze daar weer de godganse dag in haar bijna blote tieten, terwijl veel andere werkvrouwen een schort over hun kledij dragen; eigenlijk is dat zelfs verplicht, maar dat gaat men zo iemand natuurlijk niet opleggen, ik weet wel beter.

Ik heb het haar een paar keer gezegd, want ik moest natuurlijk voortdurend redenen zoeken om haar in mijn kantoor te roepen, en dan zat ze daar met die twee harde peren van haar, waar ik mijn ogen niet van kon afhouden en waar ik in gedachten, terwijl ze wellustig mijn kont vastgreep, mijn harde staaf al tussen op en neer zag gaan, om dan ten slotte recht in haar gezicht te ontploffen. De rotzooi kon ze dan oplikken met die geile tong van haar, die er precies voor gemaakt was.

Dan zei ik: 'Luister, Leyla,' want ik moest iets zeggen, 'eigenlijk zou ik u erop moeten wijzen dat arbeidskledij verplicht is volgens de wetgeving, dus zo'n schort bedoel ik, maar ik ga u nog even respijt geven, want ik wil niet iedereen over dezelfde kam scheren.'

Ze knikte dan, maar haar ogen vroegen zich af wat ze daar zat te doen, de baas roept haar bij zich en zegt dat ze een schort moet dragen maar dan toch weer niet, en het was mij bijna duidelijk dat haar tepels er gewoon harder van werden, dat zij het een erotisch moment vond, net als ik, en dat ze waarschijnlijk in haar gedachten met haar tong al mijn overtolligheid aan het opruimen was, zo ver als ze die uit haar mond gestoken kreeg,

op de kin, de neus, de wangen, om daarna ook nog eens zeer secuur mijn apparaat proper te likken. In de regel zijn die arbeidersmeisjes zeer rein, al kan dat er bij de jongere generatie al eens naast zitten, hoewel bij haar niet, want ik rook nooit iets, en ik kwam toch vaak verschrikkelijk dicht in haar buurt, de teef, achteraf bekeken.

Ik dacht: als ze nog eens overwerkt – want geregeld was haar werk niet gedaan, maar ze maakte er geen probleem van om een uur langer te strijken – dan ga ik daar op het laatste moment nog eens langslopen, achteloos. En als die twee Marokkaansen die ook dikwijls langer blijven, dan ook al weg zijn, dan ga ik het haar op de man af vragen, of ze mee naar mijn kantoor komt, en dan ga ik haar daar zonder omwegen gigantisch hard doen kraaien van de pret, en mijzelf tegelijk ook. Waarschijnlijk had ze nog nooit een fatsoenlijke piet gezien in haar jonge leven, laat staan dat ze ooit al op een daadkrachtige manier was afgereden, wat zonde was voor zo'n lekker wijf. Maar men zag dat wel, dit was zo'n type dat het op zaterdag in de discotheek aanlegde met van die kereltjes die het allemaal nog niet zo goed wisten, en die zich een beetje te veel moed indronken, en die dan achter de dancing tegen de muur wat onhandig en stinkend naar de whisky-cola met hun handen in haar broek zaten, die zo strak was dat ze die pas na veel friemelen afgestroopt kregen, maar natuurlijk niet ver genoeg om haar benen op een deftige manier te kunnen opendoen, waardoor het een gesukkel werd om hem erin te krijgen, rechtstaand tegen de muur. En die stonden zo geil dat ze bij de minste wrijving en door dat geduw klaarkwamen voor ze het wisten, terwijl het wijfje er natuurlijk nog geen hol aan gehad had, buiten sperma op haar broek.

Ik wed dat ze dan soms weer naar binnen ging en een andere man uitkoos, die wat ouder was, maar die er juist even weinig van bakte. En ik durf ook te wedden dat ze op den duur een rokje

begon aan te doen om uit te gaan, hoewel ze dat niet modieus vond en ze meer een broekentype was, zodat ze gewoon haar slipje opzij moest schuiven en haar been een beetje optillen, en hij er dan zó in kon. Veel soelaas zal dat niet gebracht hebben, want of die prutsers nu voor een open goal staan of eerst nog de godganse verdediging moeten omspelen, ze knallen er toch altijd naast, dat heeft men of dat heeft men niet!

Ik zat daar 's avonds soms over te fantaseren, achterovergeleund in mijn bureaustoel en met mijn poten op het meubel. Dat het al laat is op de firma, en er niemand meer in de buurt is, en dat ik vraag: 'Leyla, lukt het, meisje?', en ze zegt 'ja' en ik blijf wat staan kijken hoe ze de handdoeken in de automatische strijkrol schuift, zo behendig en soepel, en ik ga dichterbij staan en buig voorover om zogezegd de werking van de machine te controleren. Tegelijkertijd steun ik een beetje met mijn rechterhand op haar schouder, en dat laat ze toe, en dan kom ik weer overeind en pak gewoon de linkerhelft van haar kont vast, zacht maar wel kordaat.

Daar schrikt ze toch wel een beetje van, want ze deinst achteruit, en kijkt onverwacht kwaad naar mij, met ogen die alle kanten uit schieten, beseffend dat ze de laatste is en dat haar toestand toch wel uitzichtloos is, mocht ik besluiten om er verder voor te gaan. Dat laatste spreekt vanzelf, want als men eenmaal zo'n kont heeft gevoeld, zelfs door de broek heen, wil men natuurlijk méér, wil men met krachtige stoten zo'n wijfje tot het uiterste drijven, helemaal bloot op het bureau, met alle lichten aan, zodat men goed die tieten kan zien opspringen met elke heupdreun, en haar lippen kan zien smachten naar het moment dat het gedaan is en ze het zaakje, nu ja de zaak, in mijn geval, in de mond mogen laten glijden en er alle restanten van mogen verwijderen.

Dat is uiteindelijk toch wat ze allemaal het liefst doen.